

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący : SSR Maja Snopczyńska

Protokolant : Karolina Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 lipca 2017 roku w Ś.

sprawy z powództwa **T. C.**

przeciwko Z. S. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą PPHU Usługi (...)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Z. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą PPHU Usługi (...) na rzecz powoda T. C. kwotę 2.258,87 zł brutto (dwa tysiące dwieście pięćdziesiąt osiem złotych i osiemdziesiąt siedem groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia (...) roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia (...) roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo co do kwoty 22.565,45 zł tytułem ryczałtu za noclegi;

III. w pozostałym zakresie umarza postępowanie;

IV. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 1680 zł brutto

V. nie obciąża powoda kosztami procesu.

UZASADNIENIE

Powód T. C. wniósł o zasądzenie od pozwanego Z. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PPHU Usługi (...) w Ż. kwoty 20.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia (...) roku do dnia zapłaty z tytułu zagranicznych podróży służbowych obejmujących diety i ryczałt za noclegi, a także tytułem wynagrodzenia oraz dodatku za prace w godzinach nadliczbowych. W uzasadnieniu podniósł, że był zatrudniony u pozwanego na podstawie umowy o pracę na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego; w związku z charakterem zatrudnienia pozwany zobowiązany był do wypłaty na jego rzecz świadczeń z tytułu zagranicznych podróży służbowych obejmujących diety i ryczałt za noclegi. Ponadto pozwany nie wypłacił powodowi wynagrodzenia z tytułu zatrudniania w godzinach nadliczbowych.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że roszczenie powoda nie odpowiada rzeczywiście uzyskiwanemu przez niego wynagrodzeniu oraz pozostałym świadczeniom wynikającym z wykonywania przez powoda pracy kierowcy w transporcie międzynarodowym. Ponadto powód nie korzystał nigdy z noclegu poza kabiną pojazdu i nie skarżył się na takie odbieranie odpoczynku w kabinie pojazdu, ani nie wnosił w trakcie trwania stosunku pracy o wypłatę ryczałtu, czy zapewnienie bezpłatnego noclegu poza kabiną kierowcy.

Na rozprawie w dniu 13 lipca 2017 roku powód sprecyzował żądanie i wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 24.824,32 zł w tym kwoty 2.258,87 zł tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe oraz kwoty 22.565,45 zł tytułem ryczałtu za noclegi w podróżach służbowych wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu. Jednocześnie powód cofnął pozew w pozostałej części odsetek.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

Powód T. C. zatrudniony był w PPHU Usługi (...) w S. w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od(...)roku na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego.

Powód przed rozpoczęciem zatrudnienia u pozwanego został poinformowany o obowiązującym u pozwanego równoważnego systemu czasu pracy w przyjętym 3 – miesięcznym okresie rozliczeniowym.

Dowód:

- akta osobowe powoda – w załączeniu;
- świadectwo pracy k. 7

Zgodnie z § 4 pkt 1 regulaminu wynagradzania obowiązującego u pozwanego poza wynagrodzeniem zasadniczym powodowi przysługiwały dodatkowo następujące składniki wynagrodzenia: wynagrodzenie za prace w porze nocnej, wynagrodzenie za prace w godzinach nadliczbowych, wynagrodzenie za czas niezawinionego przestoju, wynagrodzenie za pracę w niedziele i święto, wynagrodzenie za czas dyżuru. Dla pracowników zatrudnionych na stanowisku kierowcy ze względu na stałe wykonywanie pracy poza siedzibą pracodawcy ustalono następujące składniki o charakterze ryczałtowym w wysokości: 100 zł z tytułu godzin nadliczbowych, 70 zł z tytułu pracy w porze nocnej i 150 zł z tytułu dyżuru (§ 4 pkt 2).

Weryfikacja kalkulacji składników o charakterze ryczałtowym z faktycznym czasem pracy jest wykonywana za dany okres rozliczeniowy w najbliższym możliwym terminie, ewentualne niedoszacowania ryczałtów są odpowiednio uzupełniane kierowcy w terminie wypłaty najbliższego wynagrodzenia za pracę (§ 4 pkt 3).

Z tytułu odbywania podróży służbowych, krajowych i zagranicznych, pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem zadania służbowego, na które składają się dieta oraz ryczałt za nocleg.

Diety krajowe i zagraniczne liczone były według stawki 30 zł.

Dowód :

- akta osobowe powoda – w załączeniu;
- regulamin wynagradzania w przedsiębiorstwie pozwanego – k. 316-317.

Powód w ramach zatrudnienia u strony pozwanej odbywał podróże do krajów Europy w tym do Skandynawii. Wyjazdy za granicę trwały zwykle kilka dni.

Samochody ciężarowe, którymi odbywał podróże poza granice kraju mają kabiny przystosowane do noclegu – wyposażone są w dwie leżanki, lodówki, klimatyzację, ogrzewanie i telewizory. W trakcie podróży do Skandynawii, powód miał zapewniony bezpłatny posiłek i nocleg na promie. Kiedy podróżował po Europie, postoje samochodu odbywały się na parkingach, przy czym powód nocował w kabinie samochodu. Powód w trakcie wyjazdów za granicę nigdy nie korzystał z usług hotelowych, nie ponosił żadnych kosztów noclegów.

Dowód :

- dokumenty dotyczące czasu pracy powoda – k. 343-382;
- zeznania powoda T. C. – e protokół z dnia 13.07.2017r. k. 517;
- zeznania pozwanego Z. S. - e protokół z dnia 13.07.2017r. k. 517;

Oprócz wynagrodzenia wynikającego z umowy powód otrzymał dodatkowo kwotę co najmniej 42.107,35 zł.

Bezsporne

Powód kwitował odbiór tych kwot w zeszycie i stanowiły one rozliczenie kosztów związanych z wyjazdami - w tym diety i ryczałty związane z delegacjami.

Dowód: - regulamin wynagradzania w przedsiębiorstwie pozwanego – k. 316-317.

- zeznania pozwanego Z. S. - e protokół z dnia 13.07.2017r. k. 517;

Z rozliczenia ewidencji czasu pracy wynika, że powód T. C. świadczył pracę w godzinach nadliczbowych. Powód nie otrzymał wynagrodzenia za godziny nadliczbowe w wysokości 2.258,87 zł. Powód uzyskał dodatek za pracę w godzinach nocnych o 1.727,32 zł więcej niż to wynika z rzeczywistego czasu pracy.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z zakresu księgowości T. K. z dnia 12.08.2016r. k. 390-411;
- opinie uzupełniające – k. 448-451, 480-481.

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w oparciu o zeznania powoda T. C. oraz pozwanego Z. S., jak również dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz w oparciu o opinię biegłego z zakresu księgowości.

Sąd dał wiarę powyższym dowodom w takim zakresie w jakim każdy z nich stanowił podstawę dokonania ustaleń faktycznych w sprawie.

Podstawę ustaleń Sądu w zakresie przebiegu zatrudnienia powoda stanowiły również akta osobowe pracownika. Sąd dał im wiarę w całości, albowiem ich prawdziwość i autentyczność nie budziła wątpliwości, jak również nie zostały one w tym zakresie zakwestionowane przez strony postępowania.

Powód po ostatecznym sprecyzowaniu pozwu wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 24.824,32 zł w tym kwoty 2.258,87 zł tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe oraz kwoty 22.565,45 zł tytułem ryczałtu za noclegi w podróżach służbowych wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc, iż wynagrodzenie za nadgodziny zostało zapłacone, twierdząc jednocześnie, że roszczenie z tytułu ryczałtu za noclegi jest bezzasadne, przy czym wypłacone powodowi delegacje obejmowały wszystkie koszty związane z wyjazdem oraz ryczałtem za noclegi.

Bezsporne w sprawie jest, że powód T. C. był zatrudniony u pozwanego jako kierowca samochodu ciężarowego, wyjeżdżał w trasy do krajów Europy w tym do Skandynawii, przy czym w trakcie tych wyjazdów spał w kabinie samochodu i nie korzystał z usług hotelowych.

Kluczowym dowodem dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy była opinia biegłego z zakresu księgowości, przy czym biegła szczegółowo dokonała analizy dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, sporządzając przy tym dokładne wyliczenia, jak również kilkakrotnie ustosunkowała się do zarzutów stron, co znalazło odzwierciedlenie w opiniach uzupełniających.

Biegła w sporządzonej opinii wyraźnie wskazała, że powód nie otrzymał wynagrodzenia za godziny nadliczbowe w wysokości 2.258,87 zł.

Całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego przemawia za uznaniem opinii jako rzeczowej, spójnej i wyprowadzającej logiczne wnioski końcowe i Sąd nie dopatrywał się jakichkolwiek przyczyn dla których opinia ta miałaby utracić walor wiarygodnego dowodu w sprawie. Ponadto opinia biegłego zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są wiadomości specjalne. Podlega jak inne dowody ocenie według art. 233§ 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, które stanowią zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest więc przedstawienie faktów lecz ich ocena na podstawie wiadomości specjalnych. Warto również przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego, który pomimo upływu czasu nie stracił na swojej aktualności. Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Wskazać należy, że pozwany podniósł, że wynagrodzenie za nadgodziny zostało wypłacone, lecz nie przedstawił na tę okoliczność żadnych dokumentów. Naliczenie takiego wynagrodzenia nie wynika ani z list płac, ani z innych dokumentów, co potwierdziła także biegła przy sporządzaniu opinii. Wprawdzie pomiędzy stronami bezspornym było, że powód otrzymał kwoty wynikające z zapisków w zeszycie, lecz nie wynika z nich aby była to należność za nadgodziny. Sam pozwany przyznawał, że były to diety (stanowisko strony pozwanej na rozprawie w dniu 17 VII 2017r - 00:06:15). Tym samym skoro z opinii biegłej wynika, że powód wynagrodzenia za nadgodziny w żądanej i należnej kwocie nie otrzymał, należało zasądzić na rzecz powoda wynagrodzenie za nadgodziny w kwocie wynikającej z opinii biegłej - 2.258,87 zł.

Wprawdzie biegła w opinii stwierdziła, że powód otrzymał "nadpłatę" - dodatek za pracę w godzinach nocnych o 1.727,32 zł więcej niż to wynika z rzeczywistego czasu pracy, to jednak brak jest podstaw do potrącenia tej kwoty. Wskazać należy, że regulamin wynagradzania obowiązujący u pozwanego wprowadził ryczałt za godziny nadliczbowe i nocne, wskazując jednocześnie sposób późniejszego ich rozliczenia. Zgodnie z § 4 pkt 3 Regulaminu weryfikacja kalkulacji składników o charakterze ryczałtowym z faktycznym czasem pracy kierowcy jest wykonywana za dany okres rozliczeniowy w najbliższym możliwym terminie, zaś ewentualne niedoszacowania ryczałtów są odpowiednio uzupełniane kierowcy w terminie wypłaty najbliższego wynagrodzenia za pracę. Podkreślić należy, że regulamin nie przewiduje zwrotu przez pracownika ewentualnej nadpłaty, lecz tylko obowiązek po stronie pracodawcy w przypadku wystąpienia niedopłaty.

Mając powyższe na uwadze, należało zasądzić od pozwanego Z. S. na rzecz powoda kwotę 2.258,87 zł brutto z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27 kwietnia 2015 roku, tj. od dnia wniesienia pozwu do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

Pozwany wniósł także o zasądzenie od pozwanego kwoty 22.565,45 zł tytułem ryczałtu za noclegi w podróżach służbowych.

Kwestia ryczałtów za noclegi uregulowana jest w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju oraz

rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej. Zgodnie z § 9 powołanego rozporządzenia (obecnie nie obowiązującego, lecz znajdującego zastosowanie w niniejszej sprawie z uwagi na okres zatrudnienia): za nocleg przysługuje pracownikowi zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem hotelowym, w granicach ustalonego na ten cel limitu określonego w załączniku do rozporządzenia (ust. 1). W razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu, o którym mowa w ust. 1. Ryczałt ten nie przysługuje za czas przejazdu (ust. 2). Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli pracodawca lub strona zagraniczna zapewnia pracownikowi bezpłatny nocleg (ust. 4). Podobnie sprawa ryczałtów uregulowana jest w § 16 rozporządzenia z dnia 29 stycznia 2013 r.

Pomimo, że rozporządzenia te wydane na podstawie delegacji zawartej w art. 77(5) § 2 kp, dotyczą należności przysługujących pracownikom zatrudnionym w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, to były stosowane do kierowców wykonujących przewóz drogowy na mocy odesłania zawartego w art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego podjętą w składzie 7 sędziów z dnia 12 czerwca 2014 r., sygn. akt II PZP 1/14 „zapewnienie pracownikowi - kierowcy samochodu ciężarowego odpowiedniego miejsca do spania w kabinie tego pojazdu podczas wykonywania przewozów w transporcie międzynarodowym nie stanowi zapewnienia przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.), co powoduje, że pracownikowi przysługuje zwrot kosztów noclegu na warunkach i w wysokości określonych w § 9 ust. 1-3 tego rozporządzenia albo na korzystniejszych warunkach i wysokości, określonych w umowie o pracę, układzie zbiorowym pracy lub innych przepisach prawa pracy.” Teza ta została następnie potwierdzona w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2014 r., I PZP 3/14. W uchwale z 12 czerwca 2014 r. Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że pojęcia "odpowiednie miejsce do spania" i "bezpłatny nocleg" nie mogą być utożsamiane (zamiennie traktowane). Zasadniczo pracodawca odnosi pojęcie "noclegu" do usługi hotelarskiej, która obejmuje szerszy zakres świadczeń niż tylko udostępnienie "miejsca do spania", w szczególności możliwość skorzystania z toalety, prysznic, przygotowania gorących napojów itp. W rezultacie Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że „zapewnienie przez pracodawcę pracownikowi (kierowcy wykonującemu przewozy w międzynarodowym transporcie drogowym) odpowiedniego miejsca do spania w kabinie samochodu ciężarowego, czyli wyposażenie samochodu w odpowiednie urządzenia (leżankę, klimatyzację, ogrzewanie itp.) pozwala na wykorzystanie przez kierowcę w samochodzie dobowego (dziennego) odpoczynku, przy spełnieniu warunków określonych w art. 8 ust. 8 rozporządzenia nr 561/06; natomiast nie oznacza zapewnienia mu przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia z 2002 r. Taki stan rzeczy uprawnia pracownika do otrzymania od pracodawcy zwrotu kosztów noclegu co najmniej na warunkach i w wysokości określonych w § 9 ust. 1 lub 2 tego rozporządzenia.”

Sąd w obecnym składzie w pełni podziela zacytowaną tezę uchwały Sądu Najwyższego jak również argumentację powołaną w uzasadnieniu uchwały. W szczególności zgodzić się należy, że nocleg pracownika w hotelu jest optymalnym rodzajem wypoczynku dobowego, który pozwala właściwą regenerację organizmu przed kontynuowaniem pracy. Zapewnienie więc odpowiedniego miejsca do spania w kabinie samochodu nie oznacza zapewnienia bezpłatnego noclegu. Nie można jednak zgodzić się z twierdzeniem powoda, że należały się mu ryczałty za noclegi w trakcie podróży służbowych, gdyż bezspornym było, że nie poniósł on żadnych kosztów takich noclegów.

Ryczałt zaś - zgodnie z literalną wykładnią powołanych wyżej rozporządzeń - przysługuje pracownikowi, który poniósł koszty związane z noclegiem, a jedynie nie posiada rachunku. Tak więc jest to więc zwrot poniesionych już przez pracownika kosztów, lecz nie w faktycznie poniesionej wysokości, a w kwocie zryczałtowanej. Tym samym ryczałt za nocleg jest świadczeniem ekwiwalentnym należnym pracownikowi za poniesione wcześniej koszty noclegu poza kabiną pojazdu. Ryczałt nie spełnia zaś funkcji odszkodowania czy zadośćuczynienia.

Taki charakter ryczałtu za nocleg wynika także z argumentacji Sądu Najwyższego zawartej w uchwale z 12 czerwca 2014 r. Jak wskazał Sąd Najwyższy istota "ryczałtu" jako świadczenia kompensacyjnego (w tym wypadku przeznaczonego na pokrycie kosztów noclegu) polega na tym, że świadczenie wypłacane w takiej formie z założenia jest oderwane od rzeczywistego poniesienia kosztów i nie pokrywa w całości wszystkich wydatków z określonego tytułu (bo nie są one udokumentowane); w zależności od okoliczności konkretnego przypadku kwota ryczałtu - która jako uśredniona i ujednolicona ustalona jest przez prawodawcę - pokryje więc pracownikowi koszty noclegowe w wymiarze mniejszym albo większym niż faktycznie przez niego poniesione (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 r., I PKN 392/98).

Z powyższego wynika, że w razie nie poniesienia jakichkolwiek kosztów noclegów w podróży służbowej, ryczałt za nocleg nie przysługuje. Wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 6 kc to powód powinien wykazać, że nocował poza kabiną pojazdu i poniósł z tego tytułu koszty. Okoliczności tych nie wykazał - przeciwnie bezspornym było, że T. C. nocował w kabinie pojazdu i nie ponosił kosztów noclegów.

Ponadto wskazać należy, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24 listopada 2016 roku, sygn. akt K 11/15 orzekł, że art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o czasie pracy kierowców w zw. z art. 77⁵ § 2,3 i 5 Kodeksu pracy w zw. z § 16 ust. 1,2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 roku w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej w zakresie, w jakim przyznaje kierowcy zatrudnionemu w transporcie międzynarodowym zwrot kosztów za nocleg podczas zagranicznej podróży służbowej w wysokości stwierdzonej rachunkiem w granicach limitu określonego dla pracowników zatrudnionych w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej w załączniku do tego rozporządzenia lub ryczałt w wysokości 25% tego limitu, jest niezgodny z art. 2, 20, 22, 32 oraz 64 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Bezzasadności tego żądania nie zmienia fakt, że biegła w opinii wyliczyła ryczałt za noclegi w kabinie kierowcy. Podkreślić należy, że sama biegła w opinii wskazała, że do oceny sądu pozostawia sprawę uznania tego ryczałtu.

Na marginesie wskazać należy, że pozwany podniósł, że kwota którą powód otrzymywał i kwitował w zeszycie jako rozliczenie wyjazdów stanowiła szeroko pojęte diety, w tym koszty ryczałtu za noclegi. Powód zaś - potwierdził otrzymanie tych kwot - lecz podniósł, że była to tzw. kilometrówka, która miała stanowić dodatkowy składnik wynagrodzenia. Jednak z zebranego materiału dowodowego nie wynika, aby strony umówiły się na taki składnik - nie wynika on ani z umowy o pracę ani z regulaminu wynagradzania, nie jest także ujęty w listach płac. Z praktyki orzeczniczej wynika, że dla ułatwienia rozliczeń z pracownikami firmy transportowe wypłacają kierowcom zaliczki na poczet kosztów związanych z wyjazdem (diety) biorąc pod uwagę ilość kilometrów, a później po zakończonym okresie rozliczeniowym, po przedłożeniu danych z tachografów, dokonują ostatecznego rozliczenia tych diet. Nie można jednak uznać, że jest o dodatkowy składnik wynagrodzenia.

W związku z powyższym powództwo co do kwoty 22.565,45 zł tytułem ryczałtu za noclegi powództwo należało oddalić, o czym orzeczono w punkcie II wyroku.

Powód po ostatecznym sprecyzowaniu pozwu na rozprawie w dniu 13 lipca 2017 roku cofnął powództwo w pozostałej części odsetek.

Zgodnie z art. 203§1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Zgodnie z treścią art. 203 §4 kpc i 469 kpc sąd uzna cofnięcie pozwu za niedopuszczalne jeżeli narusza to słuszny interes pracownika, jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W niniejszej sprawie Sąd nie stwierdził przeszkód do uznania dopuszczalności częściowego cofnięcia pozwu, w związku z czym należało umorzyć postępowanie w pozostałym zakresie (punkt III wyroku).

Sąd z urzędu, na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia.

Zgodnie z art. 102 kpc Sąd ma możliwość obciążenia strony przegrywającej jedynie częścią kosztów albo nie obciążać jej w ogóle tymi kosztami kierując się zasadami słuszności. Zasady słuszności w rozumieniu art. 102 kpc obejmują wystąpienie w sprawie przypadków szczególnie uzasadnionych powodujących odczucie, że zasądzenie na rzecz wygrywającego kosztów w całości byłoby sprzeczne z obiektywnym poczuciem sprawiedliwości oraz zasadami współżycia społecznego. Jak słusznie zwrócił uwagę Sąd Apelacyjny w Warszawie w postanowieniu z 8 lipca 2016 roku w sprawie I ACa 1380/15 do tych wypadków należy zaliczyć okoliczności związane z przebiegiem postępowania, charakterem roszczenia, jego znaczeniem dla strony oraz subiektywnym przekonaniem o zasadności roszczenia wspartym na obiektywnych przesłankach. Mając na względzie fakt, że niniejsza sprawa jest skomplikowana, a sposób wyliczenia wynagrodzenia powoda jako kierowcy wymagało orzeczenia Sądu, na mocy art. 102 kpc nie obciążono powoda kosztami procesu (punkt V).